התחלה טובה

המון דברים טובים קרו לי בשבוע הראשון של השנה הזאת. אילו הייתי מאמינה בסימנים הייתי חושבת שכל השנה הזאת תהיה נהדרת, אבל מאחר ואני לא מאמינה בסימנים אני רק מקווה שהשנה תהיה נהדרת.

ניפגש בעוד שנה ונראה.

עמדתי ברחוב בן־יהודה וניסיתי לצוד מונית. היתה שעת צהריים והיה חם בחוץ וקיללתי את כל נהגי המוניות שלא עצרו וגם את כל האנשים שישבו בתוך המוניות במקומי. עמדתי במרכז הכביש ונופפתי בידי ביאוש.

מונית אחת ובה נהג ושתי נשים מאחור נעצרה לידי. „לאן את צריכה?" שאל הנהג. „לבית סוקולוב." עניתי. הנשים מאחור אמרו שזה בסדר. כי זה בדרך למקום שהן צריכות. נכנסתי למונית הממוזגת, אמרתי תודה לנהג וגם לשתי הנשים. בדרך פיטפטנו קצת על הנושא „נימוס וסובלנות".

כשהגעתי למחוז חפצי שאלתי את הנהג כמה אני חייבת עבור הנסיעה. הנהג אמר שאתחלק עם הנשים. אבל הנשים אמרו שממילא הן היו משלמות את כל המחיר ולכן אין סיבה לקחת ממני כסף. הן סירבו בתוקף. כולנו איחלנו לכולנו שנה טובה. ואחר כך נופפתי להם לשלום ולתודה. כן, כאן בתל־אביב.

• • •

כולכם שמעתם בוודאי על תופעת־הטבע הזאת ליד ירושלים שהכביש נראה כאילו הוא בעליה ובעצם יש ירידה והמכונית מתגלגלת מעצמה. שמעתי שמביאים לשם תיירים כדי להראות להם את הפלא.

אני גיליתי עוד תופעת־טבע בארץ ישראל ומיקומה: הכביש של ואדי ערה, ממש מתחילתו ועד סופו. בכביש ואדי ערה נוסעות הרבה מאוד משאיות, הן של הקיבוצים והמושבים בסביבה והן של הכפרים הערביים באיזור.

בגלל העליות והירידות בכביש יוצרות המשאיות טור ארוך של מכוניות שלא מצליח לעקוף אותן. הכביש צר והתנועה ממול עירה. ואז — ראה זה פלא, כשנהג המשאית רואה שטור ארוך של מכוניות משתרך מאחוריו, הוא פשוט נצמד לצד ימין עד שכל טור המכוניות עובר אותו.

אני נוסעת בכביש ואדי ערה לעיתים קרובות והתופעה חוזרת על עצמה פעם אחרי פעם. עוד לא ראיתי דבר כזה באף מקום אחר בארץ.

הפעם החלטתי לבדוק את התופעה ולעשות סטאטיסטיקה. ספרתי:

פגשנו 5־6 משאיות בדרך. כולן זזו ימינה. תופעת טבע — אין ספק. אפשר להתחיל להביא תיירים.

• • •

אנשים נורמאליים ישנים ב־12.30 בלילה, אבל החברים שלי אף פעם לא היו נורמאליים ולכן אני מרשה לעצמי לטלפן אליהם גם בשעות הקטנות הללו. טילפנתי לחברתי נעמי.

הלו, נעמי? •

לא.

האם זה ביתה של נעמי?

לא. זאת טעות.

אני מצטערת מאוד ומקווה שלא הערתי אותך.

זה בסדר, קורה. שנה טובה לך.

• • •

לחברת החשמל יש כמה אוטובוסים המסיעים את עובדי תחנות הכוח למקום עבודתם וחזרה הביתה. בזמן העבודה פנויים נהגי האוטובוס. לא יודעת מי חשב על הרעיון ומי הדביק בו את הנהגים, אבל בערב ראש השנה, יצאו האוטובוסים של חברת החשמל לכבישי הארץ והסיעו חיילים.

הם טילפנו לשילטונות הצבא, שאלו אותם מה הצירים שבהם יש חיילים רבים ובדיוק לשם נסעו האוטובוסים. הם לקחו חיילים וחיילות וגם נתנו להם גלויה כדי שיכתבו הביתה או למי שנשאר בבסיס.

כשמגיע ברוו כראי להגיד אותו בקול רם.

• • •

ואחרי כל הדברים המוזכרים מעלה, אולי פירסום פלד ששלח לי את ברכת ראש השנה הזאת, צודק.

כרטיס־הברכה לשנה החדשה של הפירסומאי חיים פלד
„אומרים שתהיה שנה טובה"

מעצבן אותי

פרשת הפטורים מצה"ל נופחה למימדים של אסון לאומי, והנה, מסתבר שבסך־הכל כמה מתועבים עזרו לכמה נבלות להשתחרר מהצבא, ובשביל זה הוחלפו אי־אלו מתנות או צ'קים. צריך להיות נאיבי כדי לחשוב שזאת הפעם הראשונה שנבלות עוזרות למתועבים.

אבל לא זה מה שמעצבן.

מה שמעצבן אותי זה שגברת אחת, שושנה גולדשטיין, רב־סרן בצה"ל נחשדה גם היא בשיכות לרשת הנבלות ולכן עצרו אותה. ועוד לפני שהתברר אם מעצרה היה מוצדק פורסם בעיתונים:

„היא עצמה, ג'ינג'ית, לא מטופחת, לא מאופרת, לא תכשיטים, לא תיסרוקת או בגדים אופנתיים. מרושלת בכל מה שקשור למראה חיצוני: פה שן שלא טופלה או חסרה, בגד שלא מגוהץ עד הסוף, אך גם לא ממש מוזנח. לפני כמה שנים עשתה פרמננט ומאז היא מתולתלת. מכרה: היא נראית כמו אשה שהולכת עם סלים למכולת."

רב סרן שושנה שוחררה וחזרה הביתה. קרוב לוודאי שמעולם לא עשתה שום רבר רע, ובכל זאת כל עם ישראל יודע שרב־סרן שושנה היא אשה מוזנחת, חסרת שיניים ומתולתלת באופן מלאכותי ואוי לאותה בושה, „היא נראית כמו אשה שהולכת עם סלים למכולת."

למה עשו לה את זה?

איך הגעתי לשם בכלל?

הייתם מאמינים שאני ביליתי בשבת האחרונה בקנטרי־קלאב דקל (בשיכון בבלי)? בטח שלא הייתם מאמינים — גם אני לא מאמינה. אבל לקחו אותי בכוח והביאו אותי לשם ואמרו לי תיכנסי.

יש שם שתי בריכות שחייה (אני מקווה שלא עשו אותן בשבילי, כי לי מספיקה אחת), יש המון כיסאות נוח, אין המון אנשים, יש קיוסק המוכר דברים במחירים לא מוגזמים ו.... אין זבובים.

יכול להיות שבכל זאת יש עתיד לספורט בישראל.

★ ★ ★

ואם היו אומרים לכם, למשל, שראו אותי אוכלת במיסעדה כשרה, הייתם מאמינים? למה שתאמינו? אבל לקחו אותי למיסעדה כשרה. הזמנתי דג. (זה בגלל שהרופא אסר עלי לאכול בשר כשר). היה דג נהדר. גם הסלט היה בסדר, אבל הסוף היה כזה שביקשתי מייד את המתכון. בשבילכם, כמובן, כי אתם לא הולכים למיסעדות כשרות.

עכשיו תשמעו: תכינו 10 בלינצס (כל אחד כמו שהוא רגיל), קנו חמש בננות בשלות, אבל לא קבאץ'. ועכשיו תכינו רוטב.

ככה עושים: שימו במחבת שלוש כפות סוכר וחכשו עד שהסוכר נמס והופך לחום בהיר מאוד. או אז הוסיפו לסוכר חצי חבילה חמאה, כוס מיץ תפוזים (טיבעי או פרינט). בשלו על אש קטנה. בינתיים ערבבו בספל רבע כוס ליקר קירסאו וכף שטוחה קורנפלור. את התערובת הכניסו תוך כדי בחישה, כמובן, למה שיש לכם בתוך המחבת. עוד עירבוב קל, עוד דקה על האש וגמרנו.

עיטפו כל חצי בננה בבלינצה אחד, שימו את כל הבלינצס בתוך כלי זכוכית ועל הכל שיפכו את הרוטב החם. להגיש מייד.

ככה נודע לי שגם דתיים יודעים לאכול טוב. אגב, אם אתם לא מאמינים לי תלכו בעצמכם למסעדה הכשרה מאוד דג ברשת בפינת הרחובות דיזנגוף ואחד לפני אילזורוב.

לקרוא אוכל

סיפורי־הבישול, כמו המקקים, באים בקבוצות. תודש־חודשיים שקט ואחר כך חמישה סיפורי־בישול בבת אחת.

בחרתי הפעם שניים קצת שונים:

הספר הראשון ממש פותר בעייה — את בעיית המשקאות החריפים שכולנו קונים ומקבלים לראש השנה, ויש לא מעטים שלא בדיוק יודעים מה לעשות איתם. המיבחר העולמי של הקוק־טיילים הוא חלק מסידרת המיבחר העולמי (סידרה אנגלית שנערכה, הותאמה לארצנו ותורגמה בידי רות קינן).

בהקדמה לספר קצת על תולדות הקוקטיילים, מידות, עצות קטנות, המלאי הדרוש בבית, ציוד, סוגי כוסות להגשה וקרבה קישוטים מעניינים והעיקר — 60 קוקטיילים, בהסבר פשוט ובתמונות מרהיבות עין.

המיבחר העולמי של הקוקטיילים. הוצאת רות סירקיס. מחיר 26 שקלים.

★ ★ ★

ספר הבדיחה והבישול הוא פרי עבודתם של ארבעה. עדנה ושמשון ענבל ששרתו במישרד־החוץ במשך שנים רבות ועקב עבודתם ראו (וגם טעמו) עולם, אספו מתכונים מעניינים, ניסו אותם בביתם והחליטו שזה טוב גם עבורנו. דידי מנוסי הוסיף לכל מתכון בדיחה או־שתיים, ואשתו, צילה מנוסי, איירה ועיצבה את הספר. או אולי כמו שדידי מנוסי בעצמו אומר: „שמשון ניסח את המתכונים, עדנה בישלה, צילה הגישה ואני אכלתי."

חלק מהמתכונים ידועים (סלט הקיסר, סלט כרוב אמריקאי, לאזניה בתרד, עוגת דבש וכו'), אבל חלק אחר של המתכונים בהחלט שווה ניסיון (מרק קישואים צונן, מרק לימון יווני, פונדו טונה, עוף בנוסח הצ'רקסים ועוד).

ובנוסף לכל אלה יש גם:

(1) למה בגבינה השווייצרית יש הרבה חורים?

לאיוורור. כי הגבינה הצרפתית מקלקלת לה את האוויר.

(2) או: מלצר: יש זבוב במרק שלי!

ששש... כל אחד יבקש.

או:

מלצר, זבוב מת שוחה במרק שלי!

שטויות אדוני, זבובים מתים לא שוחים.

או:

מלצר, יש זבוב בליפתן שלי.

כמובן אדוני, זה זבוב פירות.

או:

מלצר, יש זבוב במרק שלי!

למה ציפית, לסוס?

ועוד הרבה־הרבה בדיחות ומתכונים ב־42 שקלים.